

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIX. ročník

číslo 9/září 2023

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Pecka	16
Staršovstvo		Malý tábor YMCA	18
Zápis z 839. schůze 4. 9. 2023	3	Sborová dovolená 2023	
Křest	4	Napodruhé nezapomenutelné	
Křišťan, Žofie a Daniela		aneb 24× sborovka	19
Rozloučení	5	Výlet do objektu továrny	
s bratrem A. Brányikem starším		Rolava-Sauersack	22
Můj Ježíš mé je žití	5	Co se mi líbilo/nelíbilo... ..	24
Vzpomínka na sestru R. Černou		4× foto ze sborové dovolené	24
Seniorátní shromáždění	7	Děti a sborovka	26
Jeronýmovy jednoty zasedalo		Zamyšlení	27
Starší děti na Dunajci	8	Dopis od nepálské studentky	28
YMCA Braník – Vodička 2023		Požehnaní školákům	29
Jak jsme dvakrát „slavili ústup“ ..	11	Branická vánoční hra 2023	30
Co se ti na vodičce nejvíc líbilo? ..	13	Cestování časem za královskou	
Mládežová voda 23	13	moudrostí	
Zpátky do budoucnosti	14	Pozvánka na swap oblečení	30
(příměstský tábor)		Kontaktní informace, tiráž	31

EDITORIAL

Milí bratři a sestry,

vítám vás po letní pauze u dalšího čísla Brány!

Budeme se v něm především ohlížet za uplynulými akcemi, kterými bylo léto opravdu nabitě.

Sjíždění řek, tábory ve městě i v přírodě pro malé i větší, samozřejmě sborová dovolená... Nejen toho všeho jsme se mohli během prázdnin účastnit, a hlavním vedoucím s jejich týmy za to patří velký dík.

My s manželem Tadeášem jsme se podíleli na organizaci tábora Pecka, který se ovšem letos u Pecky nekonal, o což větší výzva tentokrát celá akce byla. Čtrnáct (převážně) srpnových dní jsme strávili na tábořišti u Vimperka, které bylo sice lépe vybavené než bývalé peckové, pro nás však zcela nové a nezavedené. Novinkou byl také rekordní počet dětí a ne tak vysoký počet vedoucích, z nichž byli vždy nějakí indisponováni péčí o dvou- a tříleté „účastníky“ Joniho a Tima. S Boží pomocí jsme však vše zvládli. I přes vytrvalé deště a denní teploty i kolem deseti stupňů se akce nesla v dobré náladě. Mohli jsme prožívat cestování do jiných světů pomocí prstýnků, zkázu Šárnu i stvoření Narnie, legendární knižní série od C. S. Lewise (letos Čarodějův synovec) totiž samozřejmě zůstává neodmyslitelnou součástí Pecky. Naše vlastní vydání knížky s ilustracemi od Vojty Pince si pak všechny děti už počtvrté mohli odvézt i domů z tábora. A od Vojty si můžete také přečíst článek o Pecce uvnitř čísla.

A protože jste jistě zvědaví i na články ze všech ostatních akcí, nebudu už déle zdržovat. Větší prostor je pro hojnou účast členů sboru napříč všemi věkovými kategoriemi věnován sborové dovolené, dočíst se můžete o zážitcích jak dospělých, tak dětí. V čísle nechybí ani vzpomínkový článek na Růženu Černou a další. Tentokrát si můžete celou Bránu vychutnat v barevné verzi, aby všechny fotky jaksepatří vynikly. ☺

Přeji krásné čtení a úspěšný start nového školního roku!

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 839. schůze (4. 9. 2023)

V pondělí 4. září se sešlo staršovstvo na pravidelné, 839. schůzi, a to v plném počtu. Po duchovním úvodu Tomáše Plháka jsme přivítali Ester Brandejsovou, která

nám představila koncept letošní plánované vánoční hry s názvem Cestování ča-
sem za královskou moudrostí a zahrála nám i jednu autorskou píseň. Přihlašo-
vání herců již bylo spuštěno on-line na sborovém webu a trvá do 8. 10.

Po vyslechnutí zprávy nového vedení mládeže od Adama Pince v podání
Davida Slabého jsme pokračovali debatou nad výběrem nového faráře. Na zá-
kladě vzájemného souladu s bratrem Nečilem a pozitivních ohlasů na jeho
kandidaturu staršovstvo již další kandidáty oslovovat nebude a povede jed-
nání s bratrem Nečilem, směřující k jeho kandidatuře v září 2024 a nástupu
do služby v září 2025.

Z týmu vedoucích nedělní školy odešli Ernyeiovi, kteří se odstěhovali. Děku-
jeme jim za vše, co pro nedělní školu (ale i pro sbor) udělali. Novými posilami
nedělní školy jsou Tereza Matkovská, Alena Vondroušová a Lukáš Drápal. Pro-
jednávalo se i vyrušování nedělních škol v případě, že bohoslužby skončí dříve
než škola. Považujeme za vhodné upozornit, že nedělní škola je plnohodnotná
část bohoslužeb a po dobu jejího průběhu není vhodné ani slušné účastníky vy-
rušovat. Pokud nedělní škola přetahuje, zkuste překonat svou chuť na kávu a vy-
čkejte na konec.

Velkou část schůze jsme se zabývali problémy na nedávné sborové dovolené.
Týká se to zejména chování bratra Vaněčka, který opakovaně nedodržuje pravidla
a vyvolává konflikty jak se členy sboru, tak i s okolím. Od majitele Horského cen-
tra PAM si kvůli tomu dokonce vysloužil doživotní zákaz vstupu do objektu. Po
dlouhé a náročné diskuzi jsme se jednomyslně usnesli, že bratr Václav Vaněček
dostává zákaz účastnit se společných sborových dovolených. Je to krajní řešení,
ale k naší upřímné lítosti je v dané situaci jediné možné.

Ohlédnutí za letními akcemi se bude konat 5. listopadu.

Schůzi jsme ukončili písní a modlitbou Páně.

zapsal *Lubor Kolář*

KŘEŠT

V neděli 25. 6. byli křtem do sboru přijati *Křišťan Petr Zvánovec*, *Žofie Ana-
stázie Zvánovcová* a *Daniela Veronika Slabá*. Za kmotry si vybrali Viléma Sta-
rostu, Zdislavu Chadimovou a Veroniku Maznou. Svátostné bohoslužby vedl
Daniel Bartoň.

Všem pokřtěným vyprošujeme mnoho Božího požehnání do další cesty ži-
votem!

ROZLOUČENÍ

V sobotu 29. července odpoledne se kostel zaplněný pozůstalými a přáteli bratra Alexandra Brányika st. s ním rozloučil na jeho pozemské cestě. Zemřel ve věku 82 let. Z úst bratra faráře jsme si na příkladu Mojžíše připomněli, že milosrdenství, které provázelo br. Brányika na jeho životní pouti, je věčné. Boží blízkost nás provází v okamžicích radostí i starostí. A tak můžeme nejen vzpomínat na br. Brányika, ale vyhlížet do budoucnosti s vědomím, že mu byla otevřena brána do Božího království.

Pavel Novotný

MŮJ JEŽÍŠ MÉ JE ŽITÍ

Náš sbor se s lítostí loučí se sestrou Růženu Černou. V první řadě je důležité připomenout, že Pán života a smrti si k sobě povolal neobyčejnou sestru. Celý život zasvětila oddaností svému Pánu, kterého milovala, a současně i branickému společenství. Patřila nejen mezi pravidelné účastníky sborového života, byla velmi

iniciativní a inspirativní členkou branického sboru, dlouholetou součástí staršovstva. Pro svoji aktivitu přesáhla známost její osoby hranice Braníka.

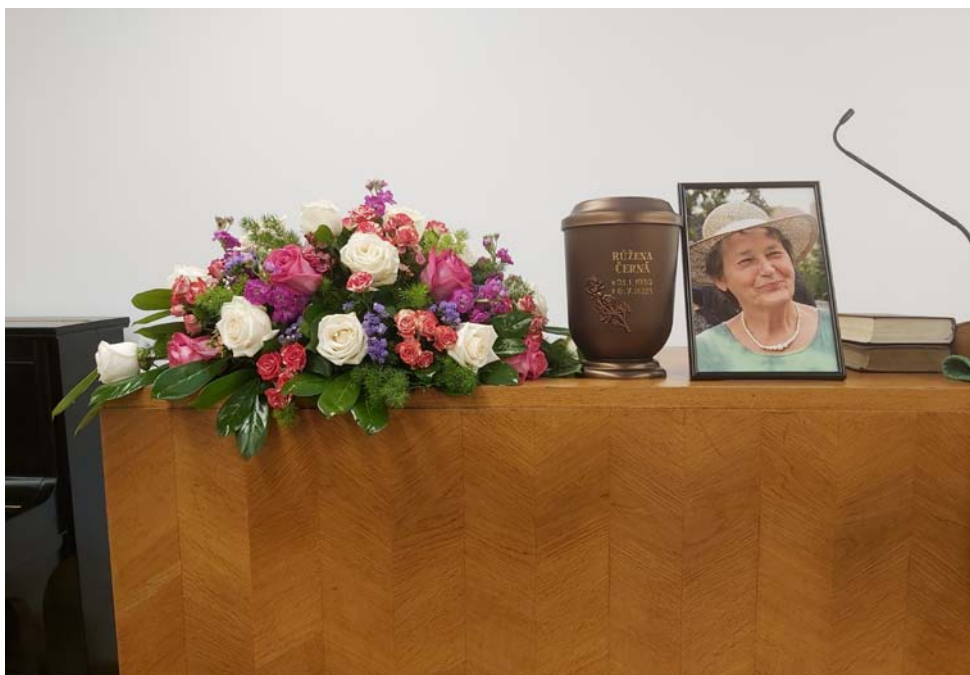
Své literární čítění po několik let uplatňovala jako pečlivá zapisovatelka jednání schůzí staršovstva a jiných sborových událostí. Stála u zrodu sborového časopisu Brána, od začátku její existence byla pravidelnou přispěvatelkou a redaktorkou, až nakonec se stala na celých 16 let její šéfredaktorkou. Její zásluhou se časopis postupně vylepšoval, rozšiřoval se jeho obsah. Téměř v každém čísle jsme si mohli přečíst článek, pod kterým byly iniciály RČ, zejména v situacích nedostatečného množství příspěvků. Starala se o správnost textů, prováděla jejich případné opravy. Na jejich bedrech byly i technické záležitosti spojené s vydáním každého čísla, uspořádání článků do potřebné podoby, osobní zajištění tisku a přivezení hotových výtisků do kostela. Přes všechny starosti a problémy, kterých jistě nebylo málo, jsme mohli vidět radost a úsměv.

Přátelský a citlivý charakter se výborně projevil v práci křesťanské služby. Měla oči otevřené, vnímala každý smutný výraz, dokázala poznat starost či problém kteréhokoli člena sboru. A hned se snažila najít řešení, pomoc k překonání tíživého stavu. Pokud to nemohla zvládnout sama, informovala staršovstvo s prosbou o příslušnou pomoc. I v tomto pohledu byla inspirací a vzorem pro další členy sboru. Rozhodla se založit skupinu žen, které si budou vzájemně pomáhat, povzbuzovat se či posilovat ve víře. Ženy spolu trávily společný čas, většinou o víkendech, jezdily na výlety za poznáním památek a krás naší vlasti. Velmi užitečná činnost přinášela své ovoce, jejich počet se postupně navyšoval. Ujal se její název Babinec, který dával o sobě vědět, zejména v tradičním Braník Open. Ve vtipných scénkách jsme měli možnost slyšet i něco z Růženčiny básnické tvorby.

Její aktivita se rozšířila i mimo sbor. Zapojila se do práce Ekumenické rady církví, kde po několik let byla členkou jejího sekretariátu. S velkým zaujetím a pracovním nasazením organizovala setkání evropského formátu, zajišťovala vhodné a vzácné hosty z různých společenských oborů, kteří svými vystoupeními obohacovali činnost Ekumenické rady církví. Vzhledem k Růženčině přátelské povaze zůstali nadále jejími přáteli. Její jméno se tak stalo známým nejen mimo Prahu, ale přesáhlo rámec ČR.

I když měla hodně sborové práce, dokázala převzít další úkol, který by zůstal nevyřešen. Obětavost jí byla vlastní. Přese vše byla oddanou manželkou, vzornou maminkou a babičkou. Lásku jim předávala plnými doušky a po zásluze se jí dostalo lásky v posledním čase jejího pozemského života při zhoršení jejího zdravotního stavu. Do poslední chvíle z ní pramenila opravdová víra a stálá radost.

Milou a milovanou sestru Růženku už neuvídíme mezi sebou, zůstanou s námi však v myslích a srdcích její dobré skutky. Děkujeme Pánu Bohu, že jsme mohli být jejími spolubratři. Vřelý dík patří Růžence za každý její úsměv, radost v jejích očích, přátelské podání ruky. Celý život ji Pán provázel svou přízní,

proto věříme, že nyní je v Jeho náruči, kde necítí žádnou bolest. Pro nás je zde výzva a připomenutí, abychom žili tak, jako bychom měli již zítra umřít.

Pavel Novotný

SENIORÁTNÍ SHROMÁŽDĚNÍ JERONÝMOVY JEDNOTY ZASEDALO

Jeronýmova jednota je „zařízení Českobratrské církve evangelické určené na finanční podporu stavebních úprav nebo pořízení vybavení či údržbu staveb jejích sborů“. Vznikla v době zrodu Českobratrské církve evangelické v roce 1918. Její významný dar 250 000 Kč podstatně přispěl ke stavbě našeho kostela. (Víc se dočtete v historii našeho sboru, jak je podrobně zaznamenán na naší webové stránce.*)

Ve středu 14. června jsem na seniorátním shromáždění Jeronýmovy jednoty, které proběhlo v prostorách sboru na Vinohradech v Korunní 60, zastupoval náš sbor. Celkem se zúčastnilo 19 zástupců sborů pražského seniorátu.

*) <https://branik.evangnet.cz/historie/>

Na programu bylo především udělení finančních darů potřebným sborům v tomto roce. Vybráno na tento účel bylo 394 639 Kč. Z toho jdou podle pravidel 2/3 na celocírkevní dary, 1/3 zůstává v pražském seniorátu.

Letos Hlavní dar lásky připadl na podporu vestavby farářského bytu ve sborovém domě v Libčicích nad Vltavou.

Jak to bylo vloni? V roce 2022 rozhodlo seniorátní shromáždění přispět sboru v Horních Počernicích na opravu střechy (70 000 Kč), sboru v Radotíně na rekonstrukci WC (18 000 Kč), v Benešově na opravu střechy (24 146 Kč) a v Soběhrdech na opravu střechy a soklu (19 400 Kč).

Úmyslně uvádím tato čísla, která jsou v desítkách tisíců korun. Jaký kontrast s našimi sedmimístnými výdaji na předloženskou stavbu Evenu a s ještě větší sumou, kterou jsme z vlastních prostředků investovali do rekonstrukce našeho milovaného kostelíka! Nemuseli jsme žádat o podporu, vše je z našich vlastních zdrojů. Máme sice půjčku, ale já věřím, že i tu dokážeme splatit.

V celé historii našeho sboru jsme na tom nikdy nebyli finančně tak mimořádně dobře, jak jsme v této době. Nikdy tomu tak nebylo, byla léta chudá a hubená. Je dobré a vůči příštím generacím zodpovědné, že dáváme náš církevní domov do pořádku. Nezapomínejme však při tom na sbory, které potřebují pomoc tak, jak jsme ji potřebovali a přijali před více než 70 lety i my.

Petr Bísek

STARŠÍ DĚTI NA DUNAJCI

Po loňské poklidné řece Pilice, na níž jsme si užívali spíše radosti vodáckého putování mimo civilizaci, jsme letos mířili na volbu o něco svižněji tekoucí řeky. Měli jsme vyhlédnuté bavorské řeky Isar a Loisach a dlouho jsme doufali, že se expedice do námi neprobádaných vodáckých končin podaří, ale po prozkoumání všech logistických obtíží (obtížné přejezdy mezi řekami, nedostatek vodácké infrastruktury) jsme se nakonec uchýlili k řece, již dobře známe: Vyrazili jsme na polský Dunajec a nelitovali jsme.

Dne 9. 7. 2023 se tedy na hlavním nádraží shromáždila skupina 16 dětí ve věku 9–16 let a vyrazila směr Kraków s cílovou destinací Nowy Targ. Oproti loňskému mnohahodinovému zpoždění byl letošní přesun takřka bezproblémový (jen kvůli jistým problémům s jízdenkami nás málem vyhodili z vlaku) a dorazili jsme k řece, kde na nás už čekala automobilová skupina, jež mezitím postavila stany a seznámila se s jedinými sousedy, které jsme na břehu řeky měli. Seznámení proběhlo zhruba takto:

„Ahoj!“

„Ahoj.“

„Jak se jmenujete?“

„Tomáš, Rút, Hana.“

„To jsou taková biblická jména...“

„Však jsme křesťani.“

„No my taky!“

Se skupinou katolické mládeže z Olomouce jsme se pak během týdne ještě několikrát potkali a vzájemně si vypomohli.

Po jednodenní plavbě z Noweho Targu jsme zakotvili na břehu horní přehrady (jezero Czorszyńskie), která nás překvapila o poznání větším množstvím vody než loni (a také odpovídajícím zmenšením rozlehlých písečných pláží). Zde děti pod vedením Tomáše Bedrníka postavily z lodí dva katamarány a vydali jsme se plachtit přes desetikilometrovou přehradu. Vítr dul do plachet a i pamětníci řady předcházejících katamaránů si pochvalovali, že lepší vítr ještě nezažili. Zatímco jsme jen s občasným pádlováním překonávali přehradu, pasažéři okolních výletních plavidel si nás se zájmem prohlíželi a fotili.

Spodní, menší přehradu Sromowce jsme obešli pěšky a další den nás již čekal nejkrásnější úsek Dunajce, protékající národním parkem Pieniny. Jeho největší zálužností nejsou náročné peřeje, nýbrž desítky vorů (plť) vezoucích turistů. Prokličkovali jsme však mezi nimi bez úhony až do Krościenka, odkud jsme si druhý den udělali pěší výlet pieninskými kopci kolem vrcholu Trzy Korony s plánem splout si tuto část Dunajce podruhé. Cestou dolů nastala vydatná průtrž mračen a leckdo by možná upadal na mysli – u nás tomu ale bylo naopak. Vidina deštivého počasí spolehlivě vyčistila řeku od všech plť i raftů z půjčovny a my měli Pieniny zcela pro sebe.

Splouvání Dunajce pak probíhalo poklidně dál bez větších zádrhelů až do Noweho Sącze, přičemž je nutno poznamenat, že ideální počasí nás rozhodně nepouštělo. Pár výchovných dešťů jsme sice absolvovali, ale vždy tak, že nám všechno stihlo uschnout a nějakého diskomfortu si člověk skoro nevšiml.

Vedle vodáckých a všech dalších souvisejících aktivit jsme se také duchovně zamýšleli – letos to bylo nad klíčovými pojmy křesťanství jako jsou milosrdenství, odpuštění, věčný život, naděje a Písmo.

Přes všechny obavy a nejistoty, které každý rok ohledně vody mám, jsem se letos vrátila s vděčností za pohodový průběh celé akce, za vztahy mezi dětmi i vedoucími, za dostatek vody i za všechny materiální podmínky. Velké díky patří schopnému a zkušenému týmu vedoucích: Marii Jelínkové, Tomáši Bedrníkovi, Rút Vávrové a Haně Bedrníkové. Každý z nich měl na vodě svou nezastupitelnou roli.

Vposledku pak všichni vděčíme za Boží ochranu, která nás na vodě provázela.

Pája Kroužková (hlavní vedoucí)

YMCA BRANÍK – VODIČKA 2023

aneb Jak jsme dvakrát „slavili ústup“

Jistě jste již slyšeli úsloví „utrpět vítězství“. Nyní máte před sebou vyprávění o tom, jak nám včasné strategické rozhodnutí k radikální změně plánů zachránilo skvěle prožitý týden na Vodičce.

Měli jsme v plánu jet řeku Lužnici, kterou jsem splouval již mnohokrát. Vodočet v den odjezdu byl optimistický – 6 cm nad minimem, což pro splouvání nalahko bez bagáže bylo plně dostačující. Než jsme vypluli z Majdaleny, zaparkovali jsme auta ve Staré Hlíně – posledním místě, kde se dá z Lužnice (Staré řeky) vystoupit před vplutím do rybníka Rožmberk. V plánu je užít si „pralesní“ Starou řeku a o den později jet od Rozvodí Novou řeku, která se vlévá do Nežárky.

Ráno k nám přijely poslední posily: Jan a Lucie s dcerkou Libuškou a Dominik. Vyplováme z Majdaleny v počtu 9 lodí a v nich sedí 7 dospělých, 2 praktikantky, 11 dětí a pes. Čas, počasí, nálada, zásoby – vše vynikající. Jediná čistě dětská posádka, Martin s Dominikem, zvládá vše v pohodě. Skrze krásné meandry doplouváme k Rozvodí, kde přenášíme lodě do Staré řeky a koupeme se ve velké tůni pod jezem.

Poté vplouváme do meandrů Staré řeky. Máme před sebou jedenáct km průjezdu rezervací do Staré Hlíny. Michal Slabý jede první, já uprostřed, Jirka Matoušek poslední. Asi po půl kilometru brodění a přetahování mělčin si uvědomuji, že v řece není skoro žádná voda. Rozhodnutí ve mně uzrálo celkem rychle. Volám mobilem Michalovi: „Velím k ústupu, kilometr takového stěhování lodí zvládneme, tři taky, ale proč jedenáct? Čím dříve se vrátíme, tím víc budeme v pohodě.“ Michal po pár vteřinách souhlasí. Volám Jirkovi, který naštěstí ještě neopustil vodnatou tůň pod Rozvodím. „Obrát se a vrať se.“ Jirka zavolá pár lodí zpět a čeká.

Cesta zpět k Rozvodí nám trvala přibližně stejně jako cesta po proudu. Mnou odhadnutý průtok ve Staré řece je asi 20 litrů za vteřinu. (Na stránkách ČHMÚ vodočet Staré řeky uveden není.) Po vydatném obědě a dalším koupání přenášíme lodě do Nové řeky. Radíme se nad mapou a nacházíme místo, kde půjde lodě vytáhnout na břeh a naložit na vlek. Je to asi 6 km po Nové řece. Jen auta jsou někde úplně jinde, ale díky Jirkovi, který běhá dálkové běhy, je vše v pohodě. Prostě pro auto vzdálené 3,5 km doběhl a odvezl ostatní řidiče k jejich autům. Následovalo rutinní naložení lodí na vlek a přesun auty na Majdalenu.

Již během pádlování po Nové řece ve mě uzrála další myšlenka. Povídám Michalovi: „Cosí důležitého se mi honí hlavou. Název knihy se jmenuje: Změna řeky... Přesunul bych celou akci ještě dnes večer na Vltavu. Myslím, že to není příliš daleko.“

Nakonec je domluveno, že balit budeme současně s vařením večere. Najedené děti v autech usnou a my můžeme v klidu v noci postavit stany v kempu pod hradem Rožmberk, již v údolí řeky Vltavy. Jména míst, odkud jsme na Vltavě splouvali, byla: Vyšší Brod – Rožmberk – Český Krumlov – Zlatá Koruna – Boršov.

Děkuji Pánu Bohu za ochranu na vodě, na silnicích i na souši. Děkuji, že nám dospělým dal sílu všechna nedorozumění vyčistit a v jednotě jít dál. Děkuji všem dětem, že byly radostné a prostě skvělé!!! Děkuji Zdiše, Johaně a Dominikovi Chadimovým za obrovskou pomoc, ochotu a zkušené kormidlování našich dětí. Děkuji své ženě Adéle za dokonalou péči o naše žaludky, čtení velmi napínavé knihy Bratři Lví srdce a následné rozhovory s dětmi. Děkuji Michalovi za zpěv a hraní na kytaru, ranní rozcvičky, sílu, spolehlivost a službu hospodáře akce. Děkuji Jirkovi za ochotu a logistickou pomoc s chodem tábora. Děkuji Kristýně za péči o řidiče v podobě chlazených nápojů a velké úsilí při zlepšování svého kormidelnického umění. Děkuji Janovi a Lucii za věrné mytí veškerého nádobí a odvalu učít (a naučit) se pádlovat jinak a lépe. Děkuji naší fence Bělině za poslušnost, ochranu i znemožnění výskytu nudy a trdomyslnosti na akci. Děkuji YMce Braník za možnost tyto akce konat a za péči o erár. Děkuji Vám všem za přímluvné modlitby.

Tomáš Bedrník

Co se ti na vodiče nejvíc líbilo?

To je opravdu zákeřná otázka. ☞ Naučil/a jsem se kormidlovat. ☞ Byl tam nejlepší člověk na světě (rozumějte Zdiša) a jeho sestra byla mým kormidelníkem. ☞ Hraní s Čendou, dělali jsme mu hřiště. ☞ Dobré jídlo. ☞ Knižka, kterou jsme četli na pokračování – Bratři Lví srdce. ☞ Odměny za znalosti předchozích kapitol z knížky. ☞ Že jsem mohl jet na lodi s tátou. ☞ Cesta. ☞ Plavání. ☞ Měli jsme tam tajemství. ☞ Bylo toho spoustu, moc jsem si to užil. ☞ Vozili mě v lodi. ☞ Byla jsem tam s Vendulkou. ☞ Jel jsem na lodi s Matyldou a nebál jsem se.

Odpořídali: Martínek, Dorinka, Arnořt, Elizabetka, Daneček, Vendulka, Čenda, Dominik, Libuška.

Zpovídaly: Zdiša a Johanka.

Osobní otázka na mě samou:

Některí lidé a některé rodiny za sbor v Braníku dýchají. Ptám se tak sama sebe, jestli jim děkuji já sama za sebe dost. Dobré nevyžádané rady umím rozdávat na počkání (i bez čekání). Kritizovat mi jde snadno. Pomáhat jim nemůžu, přece mám děti, práci, povinnosti. Do svého rozvrhu už nenacpu ani jedno vlídné slovo. A tak si říkám, jak dlouho ještě tito obětavci vydrží, než jim „dojdou baterky“.

Tento text je psán obecně, bez vlastních jmen. Sama sobě potřebuji zamést před i za vlastním prahem.

JM

MLÁDEŽOVÁ VODA 23

Tento rok se mládež mezi dny 16. až 24. července opět vydala do Polska, tentokrát na řeku Pilicu, tu nejspinavější ze všech špinavých polských řek. Celkově jsme ujeli 105 kilometrů na převážně klidné vodě, avšak nějaký ten jez nebo přenášení kanoí se tam našly. V poslední štrece, kterou jsme jeli, jsme narazili na desítky až stovky Poláků, kteří se na oblíbený úsek řeky o víkend vypravili, a s některými z nich jsme i pokecali.

Polovina výpravy se sešla šestnáctého večer na hlavním nádraží a zbytek jel do Polska doprovodným autem s loděmi. Vyjžděli jsme další ráno z obce Konięcpol a o týden později a po mnoha zážitcích jsme přistáli 22. ve městě Sulejów, odkud jsme se o den později vydali zpět domů.

Měli jsme sice nevelikou účast jen devíti členů, ale o to příjemnější atmosféru celá akce měla. Všichni polští domorodci, které jsme potkali, byli moc kamarádští a i přes mírnou jazykovou bariéru byli velmi hovorní. Skvělé náladě také pomáhalo počasí, které nám velice přálo, a namísto mokrých klobouků jsme měli jen trochu spálená kolena.

Během splouvání jsme se do nějaké větší civilizace dostali jen jednou, a to do městečka Przedbórz, kde jsme doplňovali zásoby. Naše místa na přespání byla letos ohromující, jedno bylo lepší než druhé a nikdo nás naštěstí odnikud nevyhnal. Obešli jsme se bez kempů a díky písčité nátuře řeky se právě pláže staly běžným cílem stanování.

I když jsme narazili na mnoho nezdarů jako například ztracené brýle, útok pijavic nebo dlouhé procházky za autem, zpětně to celou akci oživilo a díky nim se vytvořily zážitky a vzpomínky ještě na dlouho. Celá akce se nesmírně vydařila a určitě zveme všechny, aby s námi příští rok jeli!

Josef Cepl

ZPÁTKY DO BUDOUNOSTI

„Vydejte se s námi na dobrodružnou cestu do budoucnosti i dob dávno minulých, zažijte na vlastní kůži zlomové okamžiky dějin a zocelte svaly i mozkové závity.“

V týdnu 24. 7. – 28. 7. 2023 se uskutečnil již druhý ročník příměstského tábora YMCA Braník s názvem „Zpátky do budoucnosti“.

Jak již z názvu vyplývá, účastníci se pohybovali pomocí stroje času v různých dobách. Každý den se snažili získat co nejvíce transportní kapaliny. Potkali se se čtyřmi profesory, kteří vynalezli, obsluhovali, a občas rozbili kýžený stroj. Spolu s profesory si prošli budoucností, pravěkem, středověkem, kde potkali Vikingy, novověkem, kde se setkali s Martinem Lutherem, starověkým Egyptem.

Každý den byl specifický – vyrábění z lega i různých materiálů, výlet, vodácký den, herní den, divadelní den. Součástí každodenního programu byl i duchovní program korespondující s celým tématem tábora. Po všech peripetiích se naštěstí podařilo profesorům dostat sebe i nás všechny zpět do našeho času, a tak se děti mohly vrátit ke svým rodičům v původním stavu.

PÁR ČÍSEL NA ZÁVĚR:

- počet účastníků: 26
- děti „nebranické“ (tj. z jiných sborů, církví, mimocírkevní): 16
- věk účastníků: 4–12 let.

Zvláštní poděkování patří našim praktikantům: Kubovi C., Terce, Alence, Johance. Děkujeme všem za přímluvné modlitby.

Adéla Bedrníková

PECKA

Tábor Pecka tento rok opět vedl Tomáš Plhák se zástupkyní Pavlínou Kroužkovou, podle Letopisů Narnie Čarodějův synovec – a letos toho bylo mnoho nového.

Především proto, že nám na Pecce vykáceli les a nechtěli jsme být další rok táborem v pustině, hledali jsme tento rok nový tábor, kandidátů jsme měli několik; náš hlavní vedoucí se zamiloval do plácku u Havraních skal a vypracoval detailní dokument, jak je naším táborem osídlit. K jeho zklamání ostatní do dobrodružného podniku nenadchl, a tak jsme nakonec zakotvili na horách nad Vimperkem, přímo uprostřed lesa. Jednalo se o velkolepé tábořiště s neskutečným luxusem – obřím stanem uprostřed tábora, tekoucí pitnou vodou, kadibudkami a – hrůza, hrůza – elektřinou! Zato tam chybělo pár samozřejmých věcí, jako byly například nástěnky (zkuste si někdy zapisovat splněné Činy dětí na rotující papírek visící na provázku) nebo zázemí pro vedoucí. Porady se odbývaly v týpí, jehož velkou výhodou byla možnost udržování ohně a velkou nevýhodou všechno ostatní, především pozice ve svahu, absence stolu a půlkilometrová vzdálenost od kuchyně.

Nové tábořiště znamenalo hodně změn v běhu tábora a vposledku i to, že se tábor zdál kratší. Trvalo několik dní, než se všechno zavedlo, bylo potřeba i výpravy do Prahy, která zahrnovala mimo jiné přivezení nástěnek.

Největší komplikací tábora byl vytrvalý déšť, už po několika dnech se stává nesmírně otravným vstávání do zimy a chladu. Teploty klesaly i k osmi stupňům, děti vše nicméně snášely obdivuhodně dobře, měly dobrou náladu, dokonce se ani žádné z nich po týdnu v dešti a chladu neopovážilo onemocnět. Zranění jsme měli klasická táborová – vykloubené koleno, zlomená ruka a kousiček odseklého prstu. Sanitka přijížděla jen jednou – byli za to rádi především sanitáci – jízda po rozblácené cestě k táboru, kdy hrozí každou chvíli převrácení nebo sjetí ze srázu, pro ně opravdu nebyla příjemná.

Považuji tábor za podařený, někteří kluci byli rozjívěnější než běžně, občas nám dny nešly podle plánu a něco se zpozdlovalo, u něčeho jsme podcenili

přípravu, některé události a hry řešili dlouho do noci a všechno ztěžoval déšť, chlad, zima a snaha nějak přežít v těžkých podmínkách, ale tak nějak dobrý pocit z toho všeho přetrvává.

Myslím, že se některé duchovní programy hodně povedly, některé hry byly opravdu prima. Všechno korunovala závěrečná hra, kdy nám na poslední dny Bůh připravil nádherné počasí, VZH se hodně podařila a všechno tak nějak dobře dopadlo. Ani družinka, která byla poslední, nijak moc nesmutnila a ti předposlední si to velice užívali.

Vojtěch Pinc

MALÝ TÁBOR YMCA

Letos se v Ujkovicích opět uskutečnil malý tábor. V sobotu 29. 7. jsme v celkovém počtu 33 dětí a 16 vedoucích vyrazili do Trolbergu za Hildou.

Za hranicemi města Trolberg je les plný neznámých stvoření. Potkali jsme obry, troly, ptáka bouřliváka, noční móru, poleňáka a další. Děti se spolu s Hildou, Fridou a Davidem přidaly do oddílu kaloňských průzkumníků. Rozdělily se do pěti skupin – Fénixové, Noční hlídka, Zelení bobří-obři, Stromkovci a Draugeňší drakojedci.

V průběhu tábora jsme nejen poznávali okolní tvory, ale na scénu přišel i ochránce města, Ahlberg. Ukázalo se, že tvory chránit nechce a nejradší by se jich všech zbavil. Dětem se díky spolupráci tvorů podařilo Ahlberga svrhnout a nastolit v Trolbergu a jeho okolí opět mír.

Hilda, Frída a David navštěvují marody

Večernice

Během dopoledne probíhaly duchovní programy, kde jsme si povídali o pozitivních charakteristikách, které může budovat každý z nás (například věrnost, přejícnost, poslušnost, přátelskost a další). Poté byly na řadě různorodé workshopy. Nejoblíbenější (pro všechny kromě zdravotníků) byly jako vždy takzvané brutohry. Dále hra na ukulele, společenské hry, malování na skleničky, batika a další. Každý den jsme uzavřeli večernicí, kdy jsme zpívali pár písniček a poté se společně pomodlili.

Letošní tábor byl velkou výzvou, ať už kvůli nepřestávajícímu dešti či zvraccí viróze. Nicméně, s Boží pomocí jsme dotáhli tábor zdárně do konce. Děkujeme všem za přímluvné modlitby a pomoc.

Za tým vedoucích
Veronika Mazná

SBOROVÁ DOVOLENÁ 2023

Napodruhé nezapomenutelné aneb 24x sborovka

Vážené sestry a vážení bratři,

stejně místo jako v rámci loňské (mé první v životě) sborové dovolené, jen o rok později. Letí to – v těchto zářijových dnech slavíme s mými synky již 2 roky od našeho KŘTU VLTAVOU... Vzhledem k tomu, že jsem měla tu čest s 90 z vás

(oproti loňským 106) jet podruhé do Nového Města nad Jáchymovem v Krušných horách, dovolují si srovnat obě sborovky pomocí 24 vzpomínek:

- I. Krušné hory a jejich měnící se počasí (na rozdíl od loňska se tropické počasí střídalo s každodenními přeháňkami).
- II. Kdo by náhodou neznal pořekadlo „roste jako houby po dešti“, tak po pobytu přímo naproti lesu již chápe. Koše, tašky, batohy, pytlíky od svačiny... – to vše docházelo a my již neměli v čem ty „praváky“ z lesa nosit. Každý po svém pak řešil problém, jak ty úctyhodné krasavce zpracovat – sehnat noviny a sušit, či podusit v hrnci...?
- III. Karlovy Vary a jejich zdravé prameny (jsme letos projeli FlixBusem z Prahy pouze s Davidem Navarou a jeho maminkou – nemocnici jsme na rozdíl od loňska díky bohu téměř nepotřebovali – až na zraněnou ruku a zlobivé zuby...).
- IV. PAM (ubytování Bellevue a na rozdíl od loni jsme obsadili o budovu méně) a jeho svérázní majitelé (kteří do roka a do dne plánují u Jardy svatbu... tedy zejména potenciální ženich by rád získal pracovitou nevěstu...).
- V. Bohaté snídaně a možnost výběru ze 3 jídel k večeři uspokojily všechny přítomné.
- VI. Zvířena pro všechny milovníky fauny (hlavně však 2 exempláře rysa ostrovida) doplňuje tajemnou atmosféru místa.
- VII. Ranní rozcvička nejen pro ranní ptáčata (pod vedením Alenky či Milady – scházelo se průměrně 18 z nás včetně Beníka psíka).
- VIII. Ranní zamyšlení již standardně navazuje na cvičení rozdělené mezi jednotlivé bratry a sestry (coby inspirace od pondělí do pátku).
- IX. Nedělní bohoslužba Jardy – na rozdíl od loňského kázání (o spodním prádle Jeremiášově) letos o Mojžíšovi a jeho skonání.
- X. Distanční sledování bohoslužeb probíhajících v našem kostele (klobouk dolů Michalovi i ostatním, kdo se s náročným úkolem – vést za Jardu bohoslužbu – důstojně poprali).
- XI. Zasloužená oslava práce Zdeňky a vzniku publikace obsahující fotografie a texty ke všem sborovkám mezi lety 2000–2022.
- XII. Večerní přednášky (již standardně rozdělené od neděle do čtvrtka mezi jednotlivé přednášející) nejen pro noční sovy.

- XIII. Večerní příležitost pro diskuse se všemi členy sboru, se kterými nenajdeme čas během ostatních týdnů roku.
- XIV. Zpěv coby zakončení dne – ať již v podobě nácvičku sboru pod vedením božské Rut („Jeť pán světlo mé“) nebo za doprovodu Jardy a jeho všudypřítomného nástroje ukulele. Improvizovaně vzniklý sbor měl 9. 9. ještě jednou příležitost ukázat, jak se náročnou píseň naučil v rámci sjezdu členů a příznivců spolku Exulant.
- XV. Dětský program již tradičně spolu s nácvikem písně na závěr (klobouk dolů všem, kdo s dětmi i dospělými nacvičovali).
- XVI. Hvězdné nebe nabízelo jako každoročně noční podívanou na Slzy svatého Vavřince, tedy padající Perseidy. Koho by nebavilo pozorovat tuto každoroční projekci pouhým okem, mohl v rámci posledního večera využít Štěpánův dalekohled.
- XVII. Jako vloni možnost seznámení s unikátním cínovým dolem v Rolavě. Nepravděpodobné se stalo realitou: dechberoucí torzo staré továrny (mezi Jelení a Přebuzí) si neudrželo pozornost všech přítomných. Záplava křemenáčů odvedla pozornost nejen vášnivých houbařů od mapek a historie továrny.
- XVIII. Rodina Pinců na rozdíl od loňska nepřijela prezentovat svůj dům v Mincovní ulici, ale přivezla nezapomenutelného kazatele slovenského původu Patrika Kovala se 17letými zkušenostmi z italských sborů. Tento motorkářský „Padre“ zaujal a pobavil většinu z nás – nejen motorkářů.
- XIX. Muzea plná expozic a lidové tvorby – po loňské návštěvě knihovny latinské školy v Jáchymově jsem letos pokračovala expozicí muzea v Abertamech. Kdo neviděl nikdy štolu, mohl využít stroj času, který štolu ukázkově simuloval (klobouk dolů, jak malé Abertamy, s pouhým počtem 1100 obyvatel, jedinečně zrenovovaly své muzeum).
- XX. Jaký je rozdíl mezi štolou a šachtou? To je jednoduché – tedy pro ty, kteří si našli čas na skutečnou štolu. Stačilo seběhnout myší dírou z PAMu a vstoupit do Jáchymova.
- XXI. Pozdější příjezdy se na rozdíl od loňska takřka nerealizovaly – posila v podobě Ester minimálně posílila náš „sbor“ na závěrečném večerním rozlučkovém programu.
- XXII. Závěrečný večer se nevyhnul hlasování o tom, kam příště jet...
- XXIII. Kdo ví, kam pojedeme na unikátní 25. sborovku? Ať to již budou Krušné hory či nikoliv, modlím se za tak skvělý týden, který jsem si s vámi vespo- lek užila naplno.
- XXIV. Nakonec (jako vloni na mé úplně první sborovce) vděčnost za boží požeh- nání celé akci. AMEN!

Zdraví přeji všem,
Zuzka Věrka Pavlíková

Výlet do objektu továrny Rolava-Sauersack

Místo letošní sborové dovolené se nacházelo nedaleko známé zajímavosti, kterou jsou ruiny továrny na zpracování cínové rudy z druhé světové války. Byla by velká škoda tak parádní místo vynechat, a proto jsme se ve středu 16. srpna společně vypravili továrnu prozkoumat. Po zhruba 30 km jízdy, kterou jsme absolvovali ve skupinách auty, jsme se shromáždili na parkovišti, které je přímo před bývalým vjezdem do areálu, a započali prohlídku. Počasí nám přálo, nebylo ani vedro, ani nepršelo.

Seznámil jsem naši skupinku s historií areálu, jehož stavba začala v roce 1941 a jenž byl do provozu uveden v roce 1942. V místě a blízkém okolí váleční zajatci ubytovaní v nedalekém táboře těžili cínovou rudu, kterou následně v továrně zpracovávali do výsledného koncentrátu. Ten byl odvážen na další zpracování do Říše. Krátkou historii továrny, která po roce 1945 zůstala opuštěná a nevyužitá, zavinila chybná kalkulace výtěžnosti cínové rudy, která se ve skutečnosti pohybovala zhruba na jedné čtvrtině původních odhadů. To spolu s koncem války, a tudíž možností využívat bezplatné práce válečných zajatců, způsobilo, že se těžba naprosto nemohla vyplatit, proto se důl uzavřel a stroje z továrny odvezly.

A jak šel čas, areál nacházející se uprostřed hlubokých lesů postupně chátral, až z něj zůstaly monumentální železobetonové a cihlové ruiny místy vysoké přes pět pater, které jsou zarostlé vegetací a s trochou nadsázky mi připomínají kambodžský Angor Wat.

Prohlédli jsme si dobové snímky budov a areálu. Dominanty samozřejmě poznat šly, ale jinak se toho hodně změnilo. Z pláně se stal hustý les, veškeré dřevěné části budov udolal zub času a jako pamětníci dávné doby zůstaly většinou jen zbytky zdí.

Poté jsme podle plánu původního areálu postupovali dále a pokoušeli se identifikovat jednotlivé objekty továrny. Našli jsme sklad cínového koncentrátu, stáje, pomocné budovy jako kovárnou, dílnu apod., také hornickou šatnu a umývárnu. K velké radosti mnohých účastníků se mezi borůvkám a stromky nacházela spousta hub – takové množství křemenáčů a pravých hřibů asi čekal málokdo. To už jsme se ale blížili k nejatraktivnější části areálu, kterou je zbytek těžební věže, od které jsou patrné koleje na důlní vozíky, točna, budova s rudným mlýnem, kde odvážní jedinci mohli vylézt po zbytku schodů (samozřejmě bez stěn a zábradlí) do patra a pokochat se pohledem z výšky. Pod vysokými zásobníky cínové rudy byly hromady vypadaného cínovce. Pocit, že jde o rudu, kterou ještě v dubnu 1945 v dole vytěžili, ale už nestihli zpracovat, byl působivý.

Pro odvážné děti ještě odvážnějších rodičů však byl největší atrakcí pětipatrový skelet úpravny rudy. Ačkoliv byly před lety z bezpečnostních důvodů odřezány schody vedoucí do patra, dalo se tam dostat přeskokováním po zbytcích

zdí, a tak jsme již brzy mohli vidět dovádějící děcka vysoko nahoře, kde prozkoumávala horní patra této velkolepé budovy. Často jsem vzpomínal na devadesátá léta, kdy jsme byli s dorostem v nedaleké Přebuzi na táboře a tuto továrnu jsme tenkrát také navštívili. A obdivoval vedoucí, že nám dopřáli ten zážitek se po ruinách proběhnout a vylézt, kam jsme chtěli. Bylo mi tenkrát kolem patnácti, ale silné vzpomínky mám na to dodnes.

Poslední zastávkou v továrně byla obří odkalovací nádrž, ze které pár členů sboru chtělo udělat bazén. Čas nás ale tlačil, a tak k realizaci nedošlo. Děti si ještě zahrály vědomostní hru, ve které vyhrály cínové přívěsky (bohužel nikoliv z rolavského cínu), a pro hodně zaujaté zájemce výlet pokračoval do asi 200 m vzdálených zbytků zajateckého tábora.

Většina budov tábora byla dřevěných, a proto identifikovatelných ruin bylo podstatně méně. Přesto jsme snadno poznali ruskou a francouzskou část tábora, zbytky obytných budov, uhelných skladů, kuchyně, odšívovací budovy a dokonce i budovu sprch a toalet jsme poznali podle izolace z dvojité cihlové stěny. To už jsme ale došli zpět k parkovišti a rozloučili se. Ti, kteří se ještě zdrželi na hledání hub, rozhodně neprohlopili. Jak se vyjádřila moje maminka – tolik křemenáčů pohromadě ještě v životě neviděla.

A já jen dodám, že podklady pro výlet, tzn. stručná historie areálu, dobové fotky i plán s popisem identifikovaných budov, jsem dle slibu dal na sborový web. Možná budou zajímavé i pro ty, kteří s námi na výletě nebyli.

Lubor Kolář

Co se mi líbilo/nelíbilo...

1) **Co se mi nejvíc líbilo a proč:** Příroda, protože byla vlídná a přátelská. Jediná „vada na kráse“ pro mne spočívala v tom, že v regionu kdysi byly lágry pro politické vězně. ☞ Výlet ke skautskému kříži. ☞ Nácvik společné písně na konferenci spolku Exulant v kostele v Braníku. ☞ Ranní cvičení – dobrý start do nového dne. ☞ Jednání personálu v hotelu. ☞ Výhled na Klínovec.

2) **Který večerní program se mi nejvíc líbil a proč:** Povídání Evy Drápalové o jejich ekoživotě. ☞ Jirka Holý a jeho vyprávění o Richardu Rohrovi.

3) **Který ranní program se mi líbil a proč:** Programy Davida Navary a Karolíny Hrubé. Davidův program na mne zapůsobil svou zázračností a Karolínin svým tématem. ☞ Podněty Rut Nývltové.

4) **Co se mi nelíbilo a vadilo mi:** Konflikty s Václavem Vaněčkem. Jeho postoj „chudáčka“ a „oběti“.

5) **Co mi chybělo:** Moje kamarádka, která nemá ráda organizované dny. ☞ Moji synové a jejich rodiny, tzn. má vnučata.

Jarka Čierná

Poděkování sestře Kučerové za 23 let pořádání sborové dovolené

Představení almanachu sborových dovolených

Z přednášky otce Patrika Kovalá,
který vyprávěl mimo jiné o svém
netradičním setkání s papežem

U stolu společně s medvědem ©

Děti a sborovka

Co se letos na sborové dovolené v Jáchymově líbilo zúčastněným dětem? Co je bavilo nebo nějak zaujalo? Zkuste se jich zeptat. O to, co jsme se dozvěděli my, se rádi podělíme. ☺ (Děkuji všem tazatelům i respondentům za spolupráci.)

Líbilo se mi jídlo, trampoška, výlety, večerníčky a některá ranní zamyšlení.
A nelíbilo se mi, že jsem spadla na schodech. Klárka

Sborovka byla super, trampolína nejlepší. Sára

Nejvíc se mi líbila trampolína a chození na pokoj k holkám Kolářovým. A písečná pláž na přírodním koupališti Bílá voda. A skluzavky na koupališti Michal. A ovečky. Valerie

Líbila se mi houpačka, trampoška, rysi, rybičky, večerníčky a jak měla Klárka klacek. :-). Markétka

Ranní zamyšlení byla zajímavá, houbaření bylo skvělé. Amálka

Super trampolína. Violka

Koupání, výlety a trampolína. Byla to nejlepší sborovka, chci tam na to místo jet znova. Maya

Sborovka byla fajn, doufám, že příští rok bude bazén. Emma

Borůvky. Dani

Nejvíc mě bavil volejbal. Bart

Nejlepší bylo, jak jsme hráli s dědou Uno. Tonička

Skvělá byla trampolína, na které jsme s dětmi hráli slepou bábu a také sběr borůvek, kterých bylo všude kolem hodně. A výlety, třeba do Oberwiesenthalu do velkého akvária. Rybičky byly rozděleny podle jednotlivých moří a kontinentů. Lukáš

Líbila se mi klouzačka. A strom, kam lezly děti. Tim

Zajímavé výlety. Leontýna

ZAMYŠLENÍ

Bylo to někdy zhruba v polovině února, co jsme na kurzu laických kazatelů dostali za úkol vypracovat kázání. Ze zadaných textů Jákobův zápas s Bohem z Gn 32 nebo Ježíšova modlitba v Getsemane z Mt 26 jsme si mohli vybrat.

Každý účastník kurzu laických kazatelů je po celodenních přednáškách rád doma. Příjemně unaven ještě cestou domů přemýšlí nad zadaným domácím úkolem, jak napsat kázání. Který text si ale vybrat? Ne že by Nový zákon neměl rád, ale na své cestě života jej mezitím Pán Bůh naučil hledat evangelium spásy i tam, kde by ho nikdy nehledal. Totiž, a právě taky ve Starém zákoně. Není tedy divu, že si vybral ten starozákonní „Jákobův zápas s Bohem“ z Gn 32. V ruce třímá papír se zadáním, ale něco jako by mu říkalo: „Vezmi ten papír, na němž je ten text, a otoč jej.“ A ejhle! Z jedné strany onen starozákonní a z druhé zase novozákonní z Mt 26. Proč, ptá se a přemýšlí. Proč jsou spolu a co by mohly mít ty dva texty společné? Srovnává oba texty, když tu najednou mu přijde na mysl myšlenka, jestli by to nemohl být zápas?

Ano, zápas. Jákoba s Bohem u brodu Jabok a Ježíše při modlitbě v Getsemane se svou ryze lidskou slabostí.

Otáčí papír se zadáním v ruce a najednou vidí celý svůj život jako zápas. Vnitřní zápas, který dennodenně svádí sám se sebou. Úplně stejně, jako jej sváděl Ezau cestou od Seír až k pohoří Gileádu, kde Jákob čelil obvinění svého strýce Lámana, že mu i s Ráchel ukradl i jeho bůžky.

Cítí, jak by měl, stejně jako Ezau, chuť toho Jákoba za to všechno, co provedl, roztrhnout vejpůl. Ale pak se z textu dozvídá, jak Bůh jeho otců, Abrahama a Izáka, Ezaua varuje a radí mu, aby od oné myšlenky trhání vejpůl upustil. Aby mu místo toho odpustil a požeňnal. Úplně stejně, jako to udělal Lában.

Plně se ztotožňuje s Jákobovým celonočním zápasem se svým lidským strachem. Úplně stejně jako s Ježíšovým v zahradě getsemanské. A poznává, že oba dva vyhráli. Vidí, jak Bůh Jákobovi po nočním modlitebním zápase potvrdil požeňnání, které mu udělil jeho otec Izák. A navíc pomalu začíná rozumět změně Jákobova jména, které se vykládá jako Křivák, na Izrael, což se zase vykládá Bůh bojuje. A Ježíše sice vidí jako toho, který možná prohrál svůj lidský život, ale zase vyhrál nad pokušením vše před dokončením svého poslání vzdát.

Všechny čtyři, jak Lámana, Ezaua, Jákoba i Ježíše, teď vnímá jako ty, kteří se stali tou dobrou solí této země.

Co ale s těmi, kteří nejsou tou dobrou a kvalitní solí? Co s těmi, kteří nám otravují náš poklidný život? Honí se hlavou tomu studentovi, který mezitím dostal pozvání posloužit kázáním v nedaleké Mladé Boleslavi.

Po krátkém rozmyšlení se nakonec rozhodl nepsat nové kázání, protože svůj domácí úkol musí mít napsaný a odevzdaný i s liturgií k večeri Páně do čtrnácti

dnů. Není farář a přemýšlet nad dvěma texty neumí. Proto sáhne po svém starším kázání na téma „Vy jste solí země“, které později jen drobet upraví a pře-píše. I tak mu to bude trvat několik dní, protože si moc dobře uvědomuje, jak je těžké vyjádřit, co znamená být tou kvalitní solí, jak po něm ten, který v Getsemane taky zápasil se svou lidskou slabostí, vyžaduje.

Čas plyne jak voda, domácí úkol z února už má dávno odevzdaný, a on už zase přemýšlí nad tématem ke zkoušce laického kazatele o odpuštění.

V odpuštění svému bližnímu až takový problém nevidí, ale co když se ten sám prohřešek u toho samého bližního několikrát opakuje? Co když se ten bližní tak stal onou „nepatřičnou“ solí, jak tento výraz kralických „... bude zmařena“ vyjadřuje aramejšтина.

To jsou témata, moji milí čtenáři, která zaměstnávají toho studenta několik málo posledních dní.

Než poznal Boha, nevěděl zhola nic. Dnes už ale ví, že ten, za koho se modlí, mu už není putna.

Pavel Sivák

DOPIS OD NEPÁLSKÉ STUDENTKY

Milí přátelé z církve v Praze,

moc vás pozdravuji. Daří se mi dobře a doufám, že i vy jste v pořádku.

Tentokrát bych ještě trochu víc chtěla napsat o tom, jak ovlivnil můj život covid a jak se to projevovalo ve škole a na životech lidí kolem.

Skutečně, covid ztěžil studium mnoha studentům, i mně. Když začala omezení výuky, už jsem studovala a potom měla dělat první zkoušky. Zkoušky se také dělaly na dálku formou testů a to vedlo bohužel i k podvádění. Už tehdy jsem si říkala, že to není dobré pro budoucnost. Nejhorší byla doba lockdownu, kdy jsme nesměli v Nepálu vycházet z domu. Zpočátku si to někteří užívali, koukali na filmy, telefonovali si.

Ale studium bylo velmi ovlivněno. Brzy učitelé zajišťovali studium online, ale mnozí studenti neměli doma dobrý signál a to byl pro ně velký problém, také to pro mnohé byl i finanční problém. Někteří vůbec nemohli studovat, protože neměli ve své vesnici přístup k internetu.

Při studiu na naší škole ale nejde jen o učení, ale i o různé nácviky, společné modlitby apod.

Celkově na děti i studenty, kteří nemohli chodit do školy, to mělo špatný vliv. Víím, že když jsem se dřív věnovala dětem ve sboru, rády povídaly o tom, co by jednou chtěly dělat, kým se stát. A po covidu jsem si všimla, že už tak neplánují svůj život, ale že si stěžují, jak se nemohou koncentrovat na učení apod. Doufám, že se to zlepší.

Na konci svého dopísu bych vám ráda opět moc poděkovala za vaší pomoc! Kéž je Bůh stále s vámi a pomáhá vám v jakékoli situaci!

Vaše Eashika Kumar

POŽEHNÁNÍ ŠKOLÁKŮM

Při rodinných bohoslužbách 3. 9. proběhlo již tradiční požehnání školákům, studentům, učitelům a vůbec všem, kteří mají co do činění ve škole.

Před stolem Páně bylo opravdu plno, bylo tam víc lidí, než zůstalo v lavicích.

I my přejeme školákům hladký průběh školního roku s laskavými pedagogy a všem pedagogům hodně síly a trpělivosti s pilnými žáčky.

Ze redakci Brány Jarka Pecharová

BRANICKÁ VÁNOČNÍ HRA 2023

Cestování časem za královskou moudrostí

Ocitáme se v budoucnosti... Ve Výzkumném ústavu Světové akademie věd se sešel tým nejlepších vědců a notují si, jak se jim pěkně podařilo využít umělé inteligence a sestrojil **Univerzální mozek lidstva**, který bude od nynějška přemýšlet za ně a dobře sloužit. Všichni už se vidí, jak si budou moci dát takřikajíc nohy na stůl.

Ale co to? Chybička se vloudila, výkonný počítač UML chytil „**Virus Diabolus**“ a sám se prohlásil Králem svrchované inteligence a absolutním vládcem nad světem a lidmi! Jediné jeho zlovolné rozhodnutí může mít nedozírné následky. Planeta Země je v nebezpečí! Jak ji zachránit? Pokyn záložního systému zní jasně: **Hledejte královskou moudrost!**

Ale kde a jak? Pomůže s tímto úkolem výzkumná expedice do jiné doby? Na cestě časem se setkáváme s moudrým králem Šalomounem, s půvabnou královnou ze Sáby, s obyčejnými ženami u studny, ale také s Paní Moudrostí a dalšími postavami...

Co myslíte, kde asi nakonec výzkumníci z budoucnosti najdou onoho **Krále králů**, který zachrání svět?

- a) v pravěku
- b) u studny
- c) v Betlémě

Přihlášky herců a zpěváků do letošní vánoční hry se přijímají **do neděle 8. října 2023*** a kromě vánočního příběhu na vás samozřejmě opět čeká také několik nových písniček. Těšíme se na vás!

Ester Brandejsová

POZVÁNKA NA SWAP OBLEČENÍ

V neděli 22. října po bohoslužbách proběhne v našem sboru swap (pod)zimního oblečení a sportovního vybavení. Věci na výměnu či darování rozložíme po kostele, co si kdo nerozebere, bude odvezeno do sběrného dvora.

*) Zapsat se můžete na www.branik.evangelnet.cz/novinka/spusteno-prihlasovani-na-vanocni-hru.

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

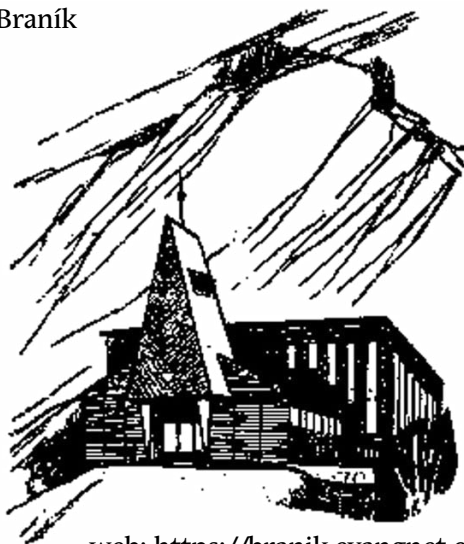
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIX. ročník, číslo 9/září 2023

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jarka Čierná, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

